

Και μετά την καταστροφή τι;

Από το Γεώργιο Ρόζη, Πολιτικό Μηχανικό ΕΜΠ

Παρασκευή 17/08/2018

Οφείλω να πω ότι δεν ήταν οι εικόνες που με συγκλόνισαν τόσο, όσο η σκέψη του να είσαι εκεί παγιδευμένος με την οικογένεια σου. Πως θα αισθανθείς, τι θα πρέπει να κάνεις, πως προστατεύεις τα παιδιά σου; Και όταν δεν υπάρχει έξοδος διαφυγής και καταλάβεις ότι εγκλωβίστηκες;

Εκεί, σταματάει ο χρόνος και δεν μπορείς ή καλύτερα δεν θέλεις να σκεφτείς το μετά, γιατί καταλαβαίνεις το συναίσθημα.

Και μπορεί να παρακολουθείς όλες τις πληροφορίες και αυτά που λέγονται όλο αυτό τον καιρό, αλλά εγώ προτιμώ να επικεντρωθώ σε αυτή την τραγωδία στα λεγόμενα της 5χρονης κόρης μου. Οι κορούλες μου, δύο 5χρονια διδυμάκια βλέποντας συνέχεια τις εικόνες στην τηλεόραση και ακούγοντας ότι πέθαναν και μικρά παιδάκια θέλησαν να ρωτήσουν τι σημαίνει αυτό. Εγώ, ο μεγάλος, θέλησα να πω μια όμορφη ιστορία ότι αυτά τα παιδάκια έγιναν αγγελάκια, νομίζοντας ότι έτσι θα τα κάνω να το βιώσουν πιο όμορφα όλο αυτό.

Η απάντηση όμως ήταν τόσο απλή και τόσο μαχαίρι στην καρδιά.

“Μπαμπά τα παιδάκια δεν πρέπει να γίνονται αγγελάκια”.

Απλή, μεστή και αυτό που σε κάνει να συνειδητοποιήσεις είναι ότι εμείς, οι μεγάλοι, οι σοφοί και η κοινωνία μας είναι αυτά που τα σκότωσε.

Και εγώ από εκείνη την στιγμή που πάγωσε ο χρόνος για κάποιους συνανθρώπους μου θέλω να στηθώ και να γράψω την άποψή μου. Οι ζωντανοί θα συνεχίσουν και πρέπει να συνεχίσουν. Αλλά για αυτούς που βρήκαν τραγικό θάνατο θα πρέπει να μιλήσουμε και ιδίως αυτούς θα πρέπει να δικαιώσουμε.

Θέλω να σταθώ σε εκείνη τη στιγμή και να αναρωτηθώ τι θα μπορούσε να είναι διαφορετικό. Και εδώ δεν θα ασχοληθώ με τα εύκολα συμπεράσματα που ακούγονται και γράφονται. Δεν το έκανα ποτέ και δεν θα το κάνω και τώρα.

Και δεν θέλω να το κάνω γιατί δεν θέλω να αντιμετωπίζω τα πράγματα αυτά επιδερμικά, ούτε και είμαι πολιτικός και ούτε κλείνω προς την μία ή την άλλη μεριά.

Όχι, στο συγκεκριμένο θέμα θα συνταχθώ πίσω από τα λεγόμενα των καθηγητών μου στο ΕΜΠ και των συναδέλφων μου που γνωρίζουν την περιοχή καλύτερα από εμένα. Είναι όμως και η δική μου άποψη, αφού μετά από τόσα χρόνια επαγγελματικής σταδιοδρομίας μπορώ να καταλάβω το πώς έγινε η καταστροφή μέσα από ένα δορυφορικό χάρτη,

Το θέμα που τίθεται με τόσο emphaticό τρόπο πλέον είναι οι αυθαίρετα δομημένοι οικισμοί. Αν κάποιος ακούσει και κάποιους εκτός πολιτικών και δημοσιογράφων αυτό θα του πει.

Ποιες έξοδοι διαφυγής αφού οι παραλίες ήταν όλες κλεισμένες είτε από ιδιώτες είτε από επαγγελματίες. Ποιες οδοί διαφυγής; Και βασικά ποιοι δρόμοι; Η υποτυπώδης ρυμοτομία δείχνει και τον τρόπο οικοδόμησης των οικισμών αυτών η οποία είναι ακριβώς έτσι όπως την έχω δει σε κάποιες περιπτώσεις. Μία μεγάλη έκταση κατά βάση Δασική, ένας οικοδομικός συνεταιρισμός συνήθως, μια υποτυπώδης ρυμοτομία και μοίρασμα των γεωτεμαχίων με την πιθανότητα κάποια στιγμή να μπουν σε σχέδιο. Αλήθεια πόσοι από εσάς που γνωρίζετε την πολεοδομική νομοθεσία, έχετε δει να περιγράφεται ένα αγροτεμάχιο ως το οικόπεδο x του y οικοδομικού τετραγώνου; Όλοι γνωρίζουμε ότι η έννοια του οικοπέδου και του οικοδομικού τετραγώνου δεν υφίσταται στην εκτός σχεδίου δόμηση. Οι εκτάσεις αυτές λόγω του δασικού τους χαρακτήρα δεν μπορούν να μπουν σε σχέδιο πόλης ή όριο οικισμού οπότε και δεν μπορεί να υπάρξει πραγματικός πολεοδομικός σχεδιασμός με αποτέλεσμα να γίνεται αυθαίρετα ότι γίνεται.

Όσοι άκουσαν την κα Μαργαρίτα Καραβασίλη (πρώην Ειδική Γραμματέας Επιθεωρητών Περιβάλλοντος) αυτό είπε. Και μάλιστα το είπε ξεκάθαρα, ότι το 1992 είχε δεχθεί πιέσεις για να εισάγει την περιοχή αυτή εντός πολεοδομικού σχεδίου. Η

περιοχή αυτή όμως, δεν μπορούσε να μπει στο σχέδιο πόλης γιατί είχε χαρακτηριστεί ως προστατευόμενη δασική περιοχή.

Αυθαίρετα δομημένη λοιπόν και με δασικό χαρακτήρα και μάλιστα με ένα από τα χειρότερα είδη δένδρου από άποψης πυρκαγιάς που είναι το πεύκο, ήταν από καιρό έτοιμη παγίδα θανάτου. Και ναι τώρα υπήρχε η φωτιά που ήρθε γρήγορα και τα αναθέματα μπορούμε να τα ρίξουμε κάπου. Αν όμως έστω και ένα σπίτι έπαιρνε φωτιά πιστεύετε ότι θα γινόταν κάτι διαφορετικό; Και τότε, ποιόν θα κατηγορούσαμε; Και αλήθεια αυτές οι ευθύνες της άναρχης δόμησης και καταπάτησης δασικής έκτασης θα αναζητηθούν ποτέ; Και δεν αναφέρομαι στους πολίτες για να εξηγήσουμε. Γιατί ο πολίτης όταν παρανομεί και η πολιτεία αδιαφορεί, δεν μπορείς να κατηγορήσεις τον πολίτη.

Αυτά τα γράφω και προσπαθώ να ενώσω την φωνή μου με αυτούς που έξω από πολιτικές θέλουν να αναδείξουν αυτά τα προβλήματα και να τα διορθώσουν. Γιατί το Μάτι δεν είναι μεμονωμένη περίπτωση αλλά ο κανόνας στην Ανατολική περιοχή της Αττικής όπως και σε πολλά σημεία της Ελλάδας. Γιατί αν δεν διορθώσουμε τώρα τα κακώς κείμενα δεκαετιών τότε αφήνουμε και άλλες τέτοιες τραγωδίες να γίνουν. Μπορούμε να καθαιρέσουμε πολιτικούς, να τιμωρήσουμε ανθρώπους για την φωτιά αυτή και να θεωρήσουμε ότι θα έχει δικαιωθεί το περί κοινού δικαίου αίσθημα.

Θα' χει όμως;

Ξέρετε τις δεκαετίες του '60 και 70' όπου υπήρχε απότομη ανοικοδόμηση, τον αντισεισμικό σχεδιασμό πρακτικά τον αφήνανε εκτός γιατί απλά ήταν αντιοικονομικός και σίγουρα δεν άφηνε να γίνουν τόσα πολυώροφα κτίρια. Οι σεισμοί του 1981 στην Αθήνα και του 1985 στην Καλαμάτα έδειξαν πόσο εγκληματική ήταν αυτή η παράλειψη, Και τότε τα ίδια ακούστηκαν και μάλιστα κάποιοι άρχισαν να ψάχνουν να βρουν πως θα μπορούσαμε να κάνουμε έγκαιρη προειδοποίηση για ακραίους σεισμούς. Ο καθηγητής μου κος Παναγιώτης Καρύδης και άλλοι επιστήμονες του χώρου είπαν ότι σε μία χώρα σεισμογενής όπως η Ελλάδα το να ψάχνουμε πότε θα κάνει σεισμό για να προστατευτούμε είναι άτοπο. Αυτό που θα πρέπει να κάνουμε είναι να φτιάξουμε κτίρια και να ενισχύσουμε τα υφιστάμενα ώστε να αντέχουν τον σεισμό. Κάπως έτσι φτιάχτηκε ο πρώτος σοβαρός αντισεισμικός κανονισμός του 1985 και ο οποίος βελτιώθηκε και τροποποιήθηκε το

1995. Ο κανονισμός αυτός στην ουσία έφτιαξε κτίρια ανθεκτικά ώστε να ξέρουμε ότι θα αντέξουν τον σεισμό και δεν χρειάζεται να κοιτάμε πότε θα κάνει σεισμό. Ο ΟΑΣΠ οργανώθηκε και έδωσε χρήσιμες οδηγίες ώστε να ξέρουμε τι θα κάνουμε σε περίπτωση σεισμού. Και τα κτίρια αυτά άντεξαν στο σεισμό του 1999 της Αθήνας.

Αναφέρομαι στον κο Καρύδη γιατί πριν λίγο καιρό, με λόγια απλά και μεστά είπε όχι μόνο το τι και πως έγινε αλλά και το τι πρέπει να γίνει για να διορθωθεί η αυθαιρέσια αυτή, όχι μόνο στο Μάτι αλλά και στις άλλες περιοχές της Ελλάδας.

Εγώ πίσω από αυτή την γνώμη συντάσσομαι.

Όσο για αυτά που λέγονταν εκείνη την περίοδο σε κανάλια, εφημερίδες, μέσα κοινωνικής δικτύωσης θα σας θέσω υπ' όψη σας ότι στον Παγκόσμιο Δείκτη Ελευθερίας του Τύπου η Ελλάδα περιγράφεται ως προβληματική χώρα και κατατάσσεται στην 74^η θέση σε σύνολο 180 χωρών. Για τον λόγο αυτό, σας ζητώ συγνώμη, αλλά δεν ακούω τι λένε ούτε το πώς το λένε. Πρέπει επιτέλους να πιάσουμε αυτή την καυτή πατάτα που λέγεται αυθαίρετη δόμηση και να ασχοληθούμε πραγματικά με αυτή. Θα πρέπει να προστατέψουμε την κοινωνία μας από άλλες τέτοιες τραγωδίες.

Προϋποθέτει κάτι όμως.

Να βάλουμε το τεράστιο εγώ μας και τα θέλω μας στο σύνολο και τους νόμους του Κράτους.

Μπορούμε;

Αν το καταφέρουμε θα έχουμε δικαιώσει και τα θύματα αυτά και άλλων προηγούμενων τραγωδιών, Θα δείξουμε ότι μπορούμε να μάθουμε από τα λάθη μας και να τα διορθώσαμε.

Κλείνοντας θα σου περιγράψω παιδί μου ένα περιστατικό απλής καθημερινότητας. Σε μία διασταύρωση περίπου 9 η ώρα το βράδυ προσπαθώ να βγω. Στα αριστερά μου αυτοκίνητα παρκαρισμένα σε κεντρικό δρόμο σε ένα πολύ γνωστό ζαχαροπλαστείο. Από τα δεξιά μου σε κάποια απόσταση ένα λεωφορείο να κινείται αργά μεν αλλά με κλειστά τα φώτα. Αριστερά μου μία BMW που με ταχύτητα και χωρίς φώτα

προσπαθεί να προλάβει να περάσει τα σταθμευμένα, γιατί το εγώ του δεν μπορεί να σταματήσει στο εμπόδιο. Ευτυχώς μπορώ ακόμα και έχω αυξημένη αντίληψη και καταλαβαίνω το τι κάνει και προλαβαίνω να σταματήσω.

Αν όχι;

Και αν σε είχα στο αυτοκίνητο την ώρα που θα έπεφτε πάνω μου κοριτσάκι μου;

Κάπως έτσι γίνονται τα παιδιά αγγελάκια μικρή μου.

Από τόσα τεράστια εγώ μεγάλων που βρίσκονται όλα μαζί σε ένα σημείο και το ένα δεν χωράει στο άλλο.